

MARNO JÁNOS

Viharvert csendélet

Vénségére oly sérülékennyé vált,
hogy már a szél is ha hajszállal
viharosabban fúj a megszokottnál,
azonnal magára veszi, és pedig
nem az orkáncabátot, hanem magát
a vihart. A felkorbácsolt indulatot.
Hátán ezért nem duzzad meg pókhasú
púpként az egykori divatkabát,
ott áll a szélben, és nem látni rajta,
hogy haladna jobbra vagy balra akár,
csupán érzi az ember, ahogy a vad
indulatból ingerültséget kotyvaszt;
és a szélirány eldöntetlen marad.
Formára almaszerűnek hat a part,
csíkosnak, vörhenyes-sárga foltosnak,
mely most kezd elvegyülni a szürke szem-
golyóval, s kikelni onnan, az alma
fészkeből, mintha húsát, a vackot
darázs falta volna fel, épen hagyva
lelkét, a házat, s a héjgörbületet.
De akárhogyan történt, vagy történik
éppen, szakadatlanul, talány marad
makacsul a lényeg, gyötrő kétséged:
ki hámoz meg bentről egy almaszerűséget?